

[Aksel Larsen.]

dem paa det heftigste og siger: dem skulde vi aldrig have haft — har de haft den Følge, at Priserne har faaet en ny Tand opad. For at gøre det endnu værre har Regeringen samtidig handlet i Strid med de Forudsætninger, under hvilke Forhandlingerne om Landbrugsordningerne blev ført herinde, og totalt ophævet den tidligere Smørrabat-kortordning, samtidig med at man satte Rabatkortene til alle Børn under 15 Aar i Kraft.

Priserne er stigende paa Levnedsmidler, det har forringet Værdien af Lønningerne, det har forringet Værdien af sociale Ydelser, og derfor er det forstaaeligt, at Utilfredsheden stiger, og at Folk siger: vi kan ikke klare os. Det er kommet klarest til Udtryk gennem de københavnske Bedriftstillidsmænd, som har været forsamlet til nogle Møder, hvor man har vedtaget et formeligt Program. Jeg skal ikke bruge Tiden til her at oplæse dette Program, men jeg vil kun kort notere, at det opstiller 5 Kardinalkrav. Man kræver en ny effektiv Priskontrol, man kræver en effektiv Kontrol med al Import, saa der kun importeres de nødvendige Ting, man kræver en øjeblikkelig Regulering af vore gamles, Invaliders og Pensionisters Rente, man kræver Afskaffelse af alle trykkende indirekte Skatter paa de nødvendige Forbrugsvarer, og man kræver systematisk Ophjælpning af Boligbyggeriet. Dette er i Virkeligheden et regulært Regeringsprogram. Det stemmer ikke overens med den nuværende Regerings Program, men det viser, at der hos Københavns Arbejdere findes langt mere Forstaaelse for, hvad der er nødvendigt, end der findes i den nuværende Regerings Kontorer. Det er forstaaeligt, at Arbejderne har rejst disse Krav. Det er forstaaeligt, at Bevægelsen paa Arbejdspladserne er saa stor og stærk, som den er, og det er at ønske, at Arbejderne faar tilstrækkelig Magt og Indflydelse til, at de virkelig kan tvinge Gennemførelsen af de opstillede Krav igennem.

Arbejderne peger i denne Henvendelse til Regeringen paa Nødvendigheden af en samfundsmæssig Regulering af Udenrigshandelen. Ja, det havde vi ogsaa i Fjor under Samlingsregeringen, og det kan se ud til, at vi skal have det nu igen, men der er en Overgang, hvor det i sørgelig Grad har manglet. Jeg behøver ikke her at komme med nogen Skildring af, hvilke uheldige Forhold det har ført med sig, eller hvilke Kvanta nødvendige Varer vi har faaet ind i Landet. Det er nok at sige, at medens vi i Fjor, da Regeringen traadte til, havde et Valuta-

tilgodehavende i England paa 200 Millioner, har vi nu en Valutagæld paa 500 Millioner, og den vokser fortsat med omkring 100 Millioner om Maanedene.

Man har forsøgt i Regeringspressen at vælte Ansvar et bort fra Regeringen. Man har hævdet, at det er Samlingsregeringens Skyld, ja, man er endogsaa gaaet saa vidt, at man har sagt, det er Kommunisternes Skyld, fordi det skete i Henhold til Beslutninger i Samlingsregeringens Forsyningsudvalg. Det har ikke været muligt at faa Venstrepressen til at sige Sandheden, om disse Forhold, og det er derfor nødvendigt at gentage den her. Samlingsregeringen har ikke paa noget af sine Møder drøftet den Sag eller truffet Beslutning om, at Importen fra Sterlinglandene skulde gives fri. Det har heller aldrig været drøftet i Samlingsregeringens Forsyningsudvalg. Der er i Samlingsregeringens Forsyningsudvalg ingen Beslutning truffet i denne Retning. Der er ganske aabenbart sket det — som jeg ikke ved, fordi jeg var Medlem af Samlingsregeringen, men fordi jeg har erfaret det senere —, at den daværende Handelsminister, som saa sandelig ikke var Kommunist, i Samlingsregeringens sidste Levetid ud fra sine egne Bemyndigelser har givet visse Lempelser for Importen fra Sterlinglandene. Men dette begrunder aldeles ikke, at den efter Samlingsregeringen kommende Regering skulde føre en, figurligt talt, Rulle-skøjte-Politik paa Importens Omraade, hvor man undlod enhver Regulering, var ligeglad med, hvad man købte, og til hvilke Priser, og derigennem bragte Danmark ind i en saa fortvivlet økonomisk Situation.

Nu staar vi over for Vanskelighederne, nu melder Regningen sig, og det Spørgsmaal opstaar, hvordan den skal betales. Regeringen er selv i Vildrede; det siges, at den arbejder med visse Planer, men hvad de gaar ud paa, ved vi ikke rigtig. Vi ved kun, at den Maade, det hele er tilrettelagt paa, den Maade, vore Handelstraktater med Ulandet er sluttet paa, og den Omstændighed, at man forbeholder England langt den største Part af vor Landbrugseksport, til Trods for at England betaler de daarligste Priser, har gjort Spørgsmaalet meget vanskeligt at løse, for, hvis man nedskærer Eksporten til andre Lande, forøger man Statskassens Underskud paa Landbrugseksporten, og samtidig berøver man Landet vigtige Raavarer, som man kun kan faa tilført fra disse andre Lande og ikke fra England. Ansvar et for, at vi er kommet i denne Situation, er helt og fuldt Regeringens, og det viser, hvad det betyder, naar man lader det, man kalder det